

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ZALECENIA

ZALECENIE RADY (UE) 2021/132

z dnia 2 lutego 2021 r.

zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. b) i e) oraz art. 292 zdanie pierwsze i drugie,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 30 czerwca 2020 r. Rada przyjęła zalecenie (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia ⁽¹⁾.
- (2) Kryteria określone w zaleceniu Rady (UE) 2020/912 odnoszą się do średniego unijnego 14-dniowego wskaźnika łącznych zgłoszonych przypadków z dnia 15 czerwca 2020 r. W zaleceniu Rady w sprawie skoordynowanego podejścia do ograniczania swobodnego przepływu w odpowiedzi na pandemię COVID-19, przyjętym w dniu 13 października 2020 r., zastosowano dodatkowe kryteria odzwierciedlające najnowsze opinie naukowe ⁽²⁾.

Nowe warianty wirusa SARS COV-2 są poważnym powodem do obaw. Wydaje się, że warianty te są w 50–70 % bardziej zakaźne ⁽³⁾, co zwiększa obciążenie systemów opieki zdrowotnej.

Należy zatem zaktualizować kryteria i progi określone w zaleceniu Rady (UE) 2020/912.

- (3) W dniu 22 grudnia 2020 r. Komisja odpowiedziała na pojawienie się jednego z takich wariantów, przyjmując zalecenie w sprawie skoordynowanego podejścia do podróży i transportu w odpowiedzi na wariant SARS-COV-2 zaobserwowany w Zjednoczonym Królestwie ⁽⁴⁾.
- (4) W dniu 19 stycznia 2021 r. w swoim komunikacie w sprawie wspólnego frontu do walki z COVID-19 Komisja wezwała do podjęcia pilnych działań, aby ograniczyć ryzyko pojawienia się potencjalnie poważniejszej trzeciej fali zakażeń.
- (5) W tym samym komunikacie Komisja podkreśliła również, że należy zdecydowanie zniechęcać do wszelkich podróży innych niż niezbędne, szczególnie do obszarów o wysokim stopniu ryzyka i z takich obszarów, aż do momentu znacznej poprawy sytuacji epidemiologicznej.

⁽¹⁾ Zalecenie Rady (UE) 2020/912 z dnia 30 czerwca 2020 r. w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia (Dz.U. L 208 I z 1.7.2020, s. 1).

⁽²⁾ Zalecenie Rady (UE) 2020/1475 z dnia 13 października 2020 r. w sprawie skoordynowanego podejścia do ograniczania swobodnego przepływu w odpowiedzi na pandemię COVID-19 (Dz.U. L 337 z 14.10.2020, s. 3).

⁽³⁾ Ocena ryzyka przeprowadzona przez ECDC: ryzyko związane z rozprzestrzenianiem się nowych budzących obawy wariantów SARS-CoV-2 w UE/EOG, dostępna na stronie: <https://www.ecdc.europa.eu/en/publications-data/covid-19-risk-assessment-spread-new-sars-cov-2-variants-eueea>.

⁽⁴⁾ C(2020) 9607 final.

- (6) W dniu 21 stycznia 2021 r. Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób opublikowało najnowszą ocenę ryzyka związanego z rozprzestrzenianiem się nowych budzących obawy wariantów SARS-CoV-2 w UE/EOG ^(?), w której zaleca przyjęcie bardziej rygorystycznych środków oraz wskazówek dotyczących unikania podróży innych niż niezbędne, czego celem ma być spowolnienie przywożenia i rozprzestrzeniania budzących obawy wariantów SARS-CoV-2. Oprócz zaleceń dotyczących podróży innych niż niezbędne oraz ograniczeń w podróżowaniu osób zakażonych należy utrzymać środki dotyczące podróży, takie jak testowanie i objęcie kwarantanną podróżnych, w szczególności w odniesieniu do osób podróżujących z obszarów, na których częstotliwość występowania budzących obawy wariantów jest większa. Jeżeli sekwencjonowanie – zgodnie z wytycznymi Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób dotyczącymi sekwencjonowania genomu – jest nadal niewystarczające, aby wykluczyć możliwość większej częstotliwości występowania nowych wariantów, należy również rozważyć proporcjonalne środki dotyczące podróży z obszarów, w których utrzymuje się wysoki poziom przenoszenia zakażenia w społeczności.
- (7) W ustnych konkluzjach sporządzonych po wideokonferencji członków Rady Europejskiej, która odbyła się 21 stycznia 2021 r., przewodniczący Rady Europejskiej stwierdził, że aby powstrzymać rozprzestrzenianie się wirusa, mogą być potrzebne środki ograniczające podróże inne niż niezbędne do UE oraz na terenie UE, i wezwał Radę do dokonania przeglądu jej zaleceń co do podróży wewnątrzunijnych oraz podróży innych niż niezbędne do UE z uwagi na ryzyko związane z nowymi wariantami wirusa.
- (8) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego zalecenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 wspomnianego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego zalecenia – podejmuje decyzję, czy je zrealizuje.
- (9) Niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽⁶⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (10) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁷⁾.
- (11) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji 1999/437/WE ⁽⁸⁾ w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽⁹⁾.
- (12) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu

^(?) Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób. Ryzyko związane z rozprzestrzenianiem się nowych budzących obawy wariantów SARS-CoV-2 w UE/EOG, pierwsza aktualizacja – 21 stycznia 2021 r. ECDC: Sztokholm; 2021. Ocena dostępna na stronie internetowej: <https://www.ecdc.europa.eu/sites/default/files/documents/COVID-19-risk-related-to-spread-of-new-SARS-CoV-2-variants-EU-EEA-first-update.pdf>.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁹⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE ⁽¹⁰⁾ w związku z art. 3 decyzji 2011/350/UE ⁽¹¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

W zaleceniu (UE) 2020/912 wprowadza się następujące zmiany:

1. Pkt 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Aby określić państwa trzecie, w przypadku których należy znieść obecne ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE, należy uwzględnić sytuację epidemiologiczną w odnośnych państwach trzecich oraz dalsze kryteria określone w niniejszym zaleceniu.”.

2. Pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do sytuacji epidemiologicznej zastosowanie powinny mieć następujące kryteria:

- »14-dniowy wskaźnik łącznych zgłoszonych przypadków COVID-19«, tj. całkowita liczba nowo zgłoszonych przypadków COVID-19 na 100 000 mieszkańców w ciągu ostatnich 14 dni,
- tendencja w zakresie nowych przypadków w tym samym okresie w porównaniu z poprzednimi 14 dniami jest stabilna lub spadkowa,
- »wskaźnik przeprowadzonych testów«, tj. liczba testów w kierunku zakażenia COVID-19 na 100 000 mieszkańców, przeprowadzonych w ciągu ostatnich siedmiu dni,
- »wskaźnik dodatnich wyników testów«, tj. odsetek dodatnich wyników testów wśród wszystkich testów w kierunku zakażenia COVID-19 przeprowadzonych w ciągu ostatnich siedmiu dni,
- charakter wirusa występującego w danym państwie, w szczególności to, czy wykryto nowe budzące obawy warianty wirusa. Budzące obawy warianty to warianty uznane za takie przez Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) na podstawie najważniejszych cech wirusa, takich jak wskaźnik zakaźności, zjadliwość i zdolność ucieczki przed odpowiedzią immunologiczną.

Aby zostać włączone do załącznika I, państwa trzecie powinny osiągnąć następujące progi: 14-dniowy wskaźnik łącznych zgłoszonych przypadków COVID-19 nieprzekraczający 25, wskaźnik przeprowadzonych testów powyżej 300 oraz wskaźnik dodatnich wyników testów nieprzekraczający 4 %. Ponadto może zostać uwzględniona ogólna reakcja na pandemię COVID-19, w szczególności dostępne informacje na temat kwestii takich jak nadzór, ustalanie kontaktów zakaźnych, środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się wirusa, leczenie i sprawozdawczość, jak również wiarygodność dostępnych informacji i źródeł danych oraz, w razie potrzeby, całkowity średni wynik w odniesieniu do wszystkich wymiarów według Międzynarodowych przepisów zdrowotnych (IHR).

Dane dotyczące »wskaźnika przeprowadzonych testów« oraz »wskaźnika dodatnich wyników testów« powinny zostać dostarczone przez Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) na podstawie informacji udostępnionych ECDC. Dane takie powinny zostać uzupełnione informacjami przekazanymi przez delegatury UE, o ile są dostępne, także na podstawie listy kontrolnej załączonej do komunikatu z 11 czerwca 2020 r.”.

3. W pkt 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ograniczenia dotyczące podróży mogą zostać całkowicie lub częściowo zniesione lub przywrócone w odniesieniu do danego państwa trzeciego już wymienionego w załączniku I, stosownie do zmian dotyczących niektórych warunków określonych powyżej i w rezultacie – zmian w ocenie sytuacji epidemiologicznej.”;

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽¹¹⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

b) dodaje się nowe akapity w brzmieniu:

„W przypadku gdy sytuacja epidemiologiczna szybko się pogorszy, a zwłaszcza w przypadku wykrycia dużej częstotliwości występowania budzących obawy wariantów wirusa, ograniczenia dotyczące podróży innych niż niezbędne mogą zostać szybko przywrócone w odniesieniu do państw trzecich już wymienionych w załączniku I.

W celu zniesienia tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do państw trzecich wymienionych w załączniku I, państwa członkowskie powinny, indywidualnie dla każdego przypadku, uwzględnić zasadę wzajemności przyznanej obszarowi UE+.”.

4. Po pkt 4 dodaje się punkt w brzmieniu:

„Państwa członkowskie powinny zdecydowanie zniechęcać do innych niż niezbędne podróży z obszaru UE+ do państw innych niż wymienione w załączniku I.”.

Numerację kolejnych punktów odpowiednio dostosowuje się.

5. W pkt 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się akapit drugi;

b) po skreślonym akapicie drugim dodaje się następujący akapit:

„W przypadku gdy sytuacja epidemiologiczna szybko się pogorszy, a zwłaszcza w przypadku wykrycia dużej częstotliwości występowania budzących obawy wariantów wirusa, państwa członkowskie mogą tymczasowo ograniczyć kategorie podróżnych wymienione w załączniku II. Podróże uzasadnione ważnymi powodami powinny nadal być możliwe.”;

c) akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„Wykaz szczególnych kategorii osób podróżujących w związku z koniecznością lub wykonujących niezbędną funkcję, o których mowa w załączniku II, może zostać poddany przeglądowi przez Radę, na podstawie wniosku Komisji, stosownie do względów społecznych i gospodarczych, a także ogólnej oceny rozwoju sytuacji epidemiologicznej, w oparciu o metody, kryteria i informacje, o których mowa powyżej.”.

6. Nowy punkt 7 otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powinny wymagać, aby osoby podróżujące w związku z jakimkolwiek istotnym lub innym niż istotny powodem, funkcją lub potrzebą – z wyjątkiem pracowników sektora transportu i pracowników przygranicznych – posiadały negatywny wynik testu na obecność COVID-19 na podstawie testu łańcuchowej reakcji polimerazy (PCR) przeprowadzonego nie wcześniej niż 72 godzin przed wyjazdem, oraz aby okazały odpowiedni dowód takiego badania w formie określonej przez właściwe organy.

Jeśli nie jest możliwe przeprowadzenie testu przed wyjazdem, osoby, o których mowa w pkt 6 lit. a) i b), powinny mieć możliwość przeprowadzenia testu po przybyciu, zgodnie z procedurami krajowymi. Pozostaje to bez uszczerbku dla obowiązku poddania się po przybyciu wszelkim dodatkowym środkom, w tym kwarantannie.

Ponadto państwa członkowskie mogą wymagać poddania się samoizolacji, kwarantannie i ustalaniu kontaktów zakaźnych przez okres do 14 dni, a także dalszemu testowaniu na COVID-19, stosownie do potrzeb, w tym samym okresie, pod warunkiem że nakładają takie same wymogi na swoich własnych obywateli podróżujących z tego samego państwa trzeciego. W przypadku podróżnych przybywających z państwa trzeciego, w którym wykryto budzący obawy wariant wirusa, państwa członkowskie powinny nałożyć takie wymogi, w szczególności kwarantannę w momencie przybycia oraz dodatkowe testy w momencie przybycia lub po przybyciu.

W odniesieniu do podróży podejmowanych w związku z koniecznością lub wykonujących niezbędną funkcję, określonych w załączniku II:

- państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, w skoordynowany sposób, o zniesieniu niektórych lub wszystkich powyższych środków w przypadkach, w których ich zastosowanie utrudniałoby osiągnięcie celu podróży,
- w przypadku pracowników sektora transportu, marynarzy i pracowników przygranicznych państwa członkowskie nie powinny stosować innych wymogów niż negatywny wynik szybkiego testu antygenowego w momencie przybycia na obszar UE+. W szczególnym przypadku pracowników sektora transportu przybywającego z państwa, w którym wykryto dużą częstotliwość występowania budzących obawy wariantów wirusa, państwa członkowskie mogą wymagać posiadania negatywnego wyniku szybkiego testu antygenowego przeprowadzonego przed wyjazdem,
- członkowie załóg lotniczych powinni być zwolnieni z wszelkich testów, jeżeli ich pobyt w państwie trzecim był krótszy niż 12 godzin, chyba że przylatują oni z państwa trzeciego, w którym wykryto budzący obawy wariant wirusa, w którym to przypadku powinni oni zostać poddani proporcjonalnemu testowaniu.

Powyższe środki pozostają bez uszczerbku dla ogólnych wymogów w zakresie zdrowia publicznego, które mogą być nakładane przez państwa członkowskie, takich jak utrzymywanie dystansu fizycznego i wymóg noszenia maski.”.

7. Po pkt 7 dodaje się nowy punkt w brzmieniu:

„Państwa członkowskie powinny opracować kartę lokalizacji pasażera i wymagać jej przedłożenia od osób przybywających na ich terytorium, zgodnie z obowiązującymi wymogami ochrony danych osobowych. Opracowywana jest wspólna europejska karta lokalizacji pasażera, która będzie mogła być wykorzystywana przez państwa członkowskie. W miarę możliwości należy korzystać z wariantu cyfrowego informacji o lokalizacji pasażera w celu uproszczenia przetwarzania danych i przyspieszenia ustalania kontaktów zakaźnych, przy jednoczesnym zapewnieniu równego dostępu dla wszystkich obywateli państw trzecich.”.

8. Numerację kolejnych punktów odpowiednio dostosowuje się.

Sporządzono w Brukseli dnia 2 lutego 2021 r.

W imieniu Rady
A.P. ZACARIAS
Przewodniczący
